

РЕШЕНИЕ

№ 1510

гр. София, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 29 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА

при участието на секретаря ВАЛЕНТИНА ВЛ. МИЛОВАНОВА
като разгледа докладваното от КАЛИНА КР. ФИЛИПОВА Гражданско дело
№ 20221110119356 по описа за 2022 година

Предявен е иск с правно основание чл. 439 ГПК.

Депозирана е искова молба от Ц. Н. М. ЕГН ***** срещу „.....“ в качеството му на цесионер, с която е предявен иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл.439 ГПК за установяване, че ищецът не дължи на ответното дружество претендираните с изпълнителен лист от 26.11.2012 г., издаден по ч.гр.д.№34625/2012 г. по описа на СРС, 25 състав суми в размер на 739,25 лв. главница, ведно със законната лихва за периода от 18.07.2012 г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на 156,50 лв. за периода от 15.12.2010 г. до 13.05.2011 г., мораторна лихва в размер на 111,05 лв. за периода от 14.01.2011 г. до 26.06.2012 г. и 125 лв. разноси по делото, а именно: 25 лв. държавна такса и 100 лв. възнаграждение за юрисконсулт, въз основа на който е образувано изп. дело №5308/2021 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ. Поддържа, че в периода от 13.06.2013 г. – 11.09.2017 г. по предходно образувано изп. дело №16070/2012 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ спрямо ищеца не са били извършвани валидни изпълнителни действия, поради което давността за вземанията е изтекла. Претендира разноси.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е депозирал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете и навежда, че по изпълнителното производство са извършвани регулярно изпълнителни действия, като вземанията не били погасени по давност. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноси.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от

фактическа и правна страна следното:

Разпоредбата на чл.439 ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Съдът намира предявените искове за допустими, тъй като ищецът се позовава на новонастъпили след влизане в изпълнителното основание факти, на които длъжникът може да се позовава при оспорване на изпълнението по чл.439 ГПК /изтекла погасителна давност/. Дори в хипотезата на прекратено изпълнително производство /с изключение на случаите, когато принудителното изпълнение е приключило и вискателят е изцяло удовлетворен/ длъжникът има интерес да установи настъпилите след издаването на изпълнителния лист правопогасяващи факти, които отричат правото на принудително изпълнение, с оглед осуетяване възможността за инициране на ново такова.

Установява се от събраните писмени доказателства, че въз основа на издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д.№34625/2012 г. по описа на СРС, 25 състав и изпълнителен лист от 26.11.2012 г., в полза на цедента „.....“ ЕАД, ищецът е бил осъден да заплати сумата в размер на 739,25 лв. главница, ведно със законната лихва за периода от 18.07.2012 г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на 156,50 лв. за периода от 15.12.2010 г. до 13.05.2011 г., мораторна лихва в размер на 111,05 лв. за периода от 14.01.2011 г. до 26.06.2012 г. и 125 лв. разноси по делото, а именно: 25 лв. държавна такса и 100 лв. възнаграждение за юрисконсулт. Между страните не се спори и от представеното копие от изпълнително дело се установява, че по молба от цедента с вх. №287046/12.12.2012 г., за събиране на вземането въз основа на посочения изпълнителен лист е образувано изпълнително дело №16070/2012 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ и район на действие СГС, което е било прекратено на 18.04.2019 г. на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК. Не се спори, че по искане на вискателя „.....“ ЕАД в качеството му на цесионер на 11.06.2021 г. е било образувано последващо изпълнително дело №5308/2021 г. по описа на

Изпълнителният лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение въз основа на документ по чл.410 ГПК, поради което и с оглед чл.117, ал.2 ЗЗД приложимата давност е общата петгодишна давност за вземанията /в който смисъл е и решение № 3/04.02.2022 г. по гр.д. № 1722/2021 г. по описа на ВКС, IV г.о./. Нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД регламентира, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Заповедта за изпълнение замества съдебното решение като изпълнително основание, но при оспорването ѝ от длъжника чрез възражение по реда на чл. 414 ГПК проверката дали вземането

съществува се извършва в общия исков процес. По силата на [чл. 416 ГПК](#), когато възражение не е подадено в срок, какъвто е разглежданият случай, заповедта за изпълнение влиза в сила. Не е налице изрична правна норма, която да предвижда, че съществуването на вземането в този случай е установено със сила на пресъдено нещо. Следва да се съобрази обаче обстоятелството, че ако длъжникът не възрази в рамките на установения в нормата на [чл. 414 ГПК](#) преклузивен срок, заповедта влиза в сила, като се получава ефект, близък до силата на пресъдено нещо, тъй като единствената възможност за оспорване на вземането са основанията по иска с правно основание [чл. 424 ГПК](#) – при новооткрити обстоятелства и нови писмени доказателства /така и определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на ВКС, ГК, IV ГО/. Извън иска по [чл. 424 ГПК](#) длъжникът не може да се ползва от друга форма на искова защита, с която да оспорва самото вземане. Когато длъжникът е бил лишен от възможност да оспори вземането, може да поиска от въззивния съд отмяна на заповедта за изпълнение на основание [чл. 423 ГПК](#). Този режим се различава от регламентирания в ГПК (отм.); във връзка с издаването на изпълнителен лист въз основа на несъдебно изпълнително основание, в който се предвиждаше възможност за предявяване искове – [чл. 252 ГПК](#) (отм.); , [чл. 254 ГПК](#) (отм.); [чл. 255 ГПК](#) (отм.); които не се преклудират със специални срокове. В действащия ГПК с изтичане на преклузивния срок за подаване на възражение против заповедта се получава крайният ефект именно на окончателно разрешен правен спор относно съществуването на вземането. С оглед изложеното процесните вземания, произтичащи от влязла в сила заповед за изпълнение по [чл. 410 ГПК](#), се погасяват с изтичането на петгодишна давност.

Основният спорен по делото въпрос е прекъсната ли е и кога, респ. изтекла ли е погасителната давност за вземанията на ответника по издадения изпълнителен лист. Наведените с исковата молба твърдения са за погасяване по давност в периода от 13.06.2013 г. до 11.09.2017 г. на вземанията по изпълнителния лист.

В решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. по описа на ВКС, IV г. о. и решение № 51/21.02.2019 г. по гр. д. № 2917/2018 г., по описа на ВКС, IV г. о. е прието, че извършената с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС отмяна на Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС поражда действие от датата на обявяването на тълкувателното решение, като даденото с т. 10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. разрешение се прилага от тази дата и то само по отношение на висящите към този момент изпълнителни производства, но не и към тези, които са приключили преди това.

Посочено е, че съгласно даденото с ППВС № 3/18.11.1980 година тълкуване, образуването на изпълнителното производство прекъсва давността, като по време на изпълнителното производство давност не тече. С т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г.,

постановено по тълк. д. № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС е застъпено противоположното становище, като е прието, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност и във връзка с това е отменено цитираното ППВС. Прилагането на даденото с посоченото тълкувателно решение тълкуване за период преди постановяването му би имало за последица погасяването по давност на дадени вземания, които са били предмет на изпълнителни производства, но по тях не са предприемани действия за период по-голям от този срок. С оглед на това давността ще се счита изтекла със задна дата преди момента на постановяване на тълкувателното решение, но въз основа на даденото с него тълкуване, което би довело и до несъобразяване на действащото към онзи момент ППВС. Посочено е, че даденото с отмененото тълкувателно ППВС тълкуване на правната норма следва да намери приложение и след отмяната на същото, когато спорът се отнася до последиците от нормата, които са били реализирани за периода преди отмяната на тълкувателния акт, като новото тълкувателно решение ще се прилага от този момент за в бъдеще.

В настоящия случай към момента на образуване на изпълнително дело №16070/2012 г. е действало ППВС № 3/1980 г. Съответно следва да се прецени какво значение имат двата съдебни акта по отношение на това производство и твърдяната от ищеца погасителна давност. С подаване на молбата за образуване на изпълнително производство давността за вземането е била прекъсната, съгласно чл.116 ал.1 ЗЗД, и същата не е текла, докато производството е било висящо. В хода на посоченото изпълнително производство, на 27.02.2013 г. е наложен запор върху вземанията на длъжницата за пенсия, като съобщението е връчено на ТП-НОИ като трето задължено лице на 07.03.2013 г. С разпореждане от 10.06.2013 г. са били наложени запори върху банковите сметки на длъжника в 12 търговски банки, връчени на третите задължени лица.

На 11.07.2013 г. е постъпила молба от длъжницата с искане да бъде вдигнат запора върху банковата ѝ сметка, разкрита в“ ЕАД, тъй като пенсията ѝ била единствен доход. С постановление от 11.07.2013 г. на ЧСИ е вдигнат наложеният върху банковата сметка на ищцата запор. На 23.03.2017 г. от страна на ответното дружество е депозирана по изпълнителното дело молба, съдържаща овластяване по чл.18 ЗЧСИ, за конституиране на основание чл.429 ал.2 ГПК с оглед извършеното по силата на 10.01.2017 г. прехвърляне на вземането въз основа на договор за цесия.

На 11.09.2017 г. е постъпило искане от вискателя за извършване на изпълнителни действия – налагане на запор върху банковите сметки на длъжницата в търговски банки. С постановление от 18.04.2019 г. ЧСИ е прекратил изпълнително дело №16070/2012 г. на основание чл.433 ал.1 т.8 ГПК.

Във връзка с постъпила молба вх.№052802/19.08.2021 г. от ответното дружество,

съдържаща искане за извършване на изпълнителни действия- налагане на запор върху банковите сметки на длъжницата, е било образувано изпълнително дело №5308/2021 г. по описа на Със запорно съобщение от 24.03.2022 г. ЧСИ е наложил запор върху банковите сметки на длъжницата в“ ЕАД.

Според разпоредбата на чл. 116, б. "в" ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ/, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността. Вискателят има задължение със свои действия да поддържа висящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повтаряне на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. При изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/.

След извършеното последно валидно изпълнително действие- наложени запори върху банковите сметки на длъжника в 12 търговски банки с постановление от 10.06.2013 г., в двугодишен срок не са извършвани и не са поискани от вискателя други изпълнителни действия. От 26.06.2015 г. е приложимо приетото с ТР № 2/26.06.2015 г., а именно, че давността се смята за прекъсната с поискването на всяко изпълнително действие и съответно от този момент започва да тече нова давност. На 11.09.2017 г., преди изтичане на петгодишната погасителна давност за вземането, е постъпила нова молба от вискателя-цесионер с искане за извършване на изпълнителни действия-запор на банковите сметки на длъжника. След прекратяване на 18.04.2019 г. на изпълнително дело №16070/2012 г., по искане на вискателя, в което е посочен и конкретен изпълнителен способ- запор на банкови сметки, на 19.08.2021 г. е образувано изпълнително дело №5308/2021 г. по описа на

Съгласно разясненията, дадени с решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г., на ВКС, ГК, IV ГО, решение № 3/04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г., на

ВКС, IV г. о., решение №257/30.04.2020 г. по гр.д. №694/2019 г., на ВКС, III г. о., решение № 60282/ 19.01.2022 г. по гр. д. № 903/2021 г., на ВКС, III г. о., определение № 248/01.04.2021 г. по гр. д. № 3647/2020 г., на ВКС, IV г.о., решение №126/ 28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г., на ВКС, III г. о. перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемпцията не го изключва - обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Съгласно чл. 116, б. „в” ЗЗД давността се прекъсва във всички случаи от момента на предприемане на действия за принудително изпълнение, и то независимо от по-нататъшната съдба на тези действия. Перемирането е основание за прекратяване на процесуалното правоотношение по изпълнителното производство, но то не заличава ефекта от предприетите принудителни действия (резултатни или безрезултатни), с които е прекъсвана давността за изпълняемото право – този ефект се запазва и се отчита при възражение за изтекъл давностен срок. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, но във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника, тъй като давността е свързана с поведението на кредитора и не се влияе от поведението на други лица. Последиците при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са от процесуален характер - изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на взыскателя продължава да съществува.

Предвид формираната актуална съдебна практика на ВКС следва да се приеме, че поисканите от взыскателя след изтичане на 2-годишния срок изпълнителни действия /исканията за налагане на заповест за взыскане на банковите сметки на длъжника от 11.09.2017 г. и от 19.08.2021 г./ са довели до прекъсване на давността, защото имплементираното искане от страна на взыскателя за извършване на изпълнително действие е самостоятелен и достатъчен юридически факт, водещ до прекъсване на давността, независимо от това дали съдебният изпълнител действително е предприел същото действие, съгласно т.10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС, ОСГТК. Взыскателят може, докато

давността не е изтекла, да започне нов изпълнителен процес за същото вземане, защото прекратяването на изпълнителното производство нито погасява вземането, нито обезсилва изпълнителното основание или изпълнителния лист. Последното действие на вискателя, довело до прекъсване на давността, е извършено на 24.03.2021 г., когато е поискано налагане на заповест за арест на банковите сметки на длъжника. По изложените съображения вземанията на кредитора, за които е издаден процесният изпълнителен лист от 26.11.2012 г., не са погасени по давност към момента на провеждане на устните състезания в настоящото производство /02.11.2022 г./.

Следователно, исквете по чл. 439 ГПК са неоснователни и като такива следва да бъдат отхвърлени.

По разноските:

На основание чл. 78, ал. 3 вр. ал.8 ГПК на ответника се дължат сторените от него разноски за производството в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от посоченото, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ц. Н. М. ЕГН *****, със съдебен адрес гр..... иск с правно основание чл.124 ГПК вр. чл. 439 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сумите, както следва: сумата от **739,25 лева** главница, ведно със законната лихва за периода от 18.07.2012 г. до изплащане на вземането, възнаградителна лихва в размер на **156,50 лева** за периода от 15.12.2010 г. до 13.05.2011 г., мораторна лихва в размер на **111,05 лева** за периода от 14.01.2011 г. до 26.06.2012 г. и **125 лева** разноски по делото, а именно: **25 лева** държавна такса и **100 лева** възнаграждение за юрисконсулт, по изпълнителен лист от 26.11.2012 г., издаден по ч.гр.д.№34625/2012 г. по описа на СРС, 25 състав, въз основа на който е образувано изп. дело №5308/2021 г. по описа на ЧСИ при КЧСИ и район на действие СГС.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 вр. ал.8 ГПК Ц. Н. М. ЕГН ***** **да заплати** на „.....“ ЕАД, ЕИК 202423225 сумата от **100 лева** разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____